

σιν τῶν Α' πλανῶν Α"ςρων, τὰ ὅποια ὑπέζευτο ὅτι κυκλοφορεῖ ἀργώτατα περὶ τὰς πόλες τῆς Εὐρωπῆς.

Η' ὅπισθιδρομικὴ τῶν Η'λιοσασίων κίνησις ἀποτελεῖ ὅτι ὁ καιρὸς ὅπερ καταδαπανᾶται ἀπὸ τῆς ἐνὸς ἐκρινῆς Η'λιοσασίας, ἢ φεινοπάρων, μέχρι τῆς ἐλαυσομένης ἐκρινῆς, ἢ φεινοπωρείνης Η'λιοσασίας μηδὲ συντομώτερος $20' \cdot 22''$, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπερ ἡγεῖται καταδαπανᾶς ἀς τὸ νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν περίοδον της αἱς τὴν τροχιάν της. Οὕτα εὐκυκλοπαδάς μαθηματικῆς, ἀρνητικής *Précession des équinoxes*. Ο ἐπιλογισμὸς δὲ ὅτος ὁδηγοῦ πρὸς ἔτερον μέγιστον. Φαίνεται ἐκ πολλῶν παρατηρήσεων ὅτι ὁ Εὐρωπεὺς τάνες ἀκαταπάντως ἀς τὸ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν Ι'σημερινὸν, κατὰ τὸν ἀγχινέσατον Μαιράνου ἡ καιπυλότης τῆς Εὐρωπικῆς ἐλαττεῖται ἵνα λεπτὸν αἱς διάζημα ἐνὸς ὅλοκλήρου αἰῶνος. Ω̄ςε διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν τωρινήν τε κατάδασιν αἱς τὸ νὰ συμπέσῃ μὲ τὸν Ι'σημερινὸν, χρειάζονται περίπετε τῶν 140000 χρόνων. Αὕτα ἐκ τῆς ἰδέας τῶν της ἐξ ἀρχῆς κινέμενος ὁ ἡγεῖται ἀναριθμητίς, ἐπαριθμῆσε ὅτε διὰ νὰ ἀποπερατώσῃ ὁ κύκλος ὅτος τὴν ὁλόκληρόν τε περίοδον, διερχόμενος διὰ τῶν Πόλων, καταδαπανᾶς 2160000 χρόνων. Αὕτως δὲ ἐλαττεῖσι τὸν ἀριθμὸν τῆς καταδαπανωμένης τέτε καιροῦ αἱς 1944000 χρόνυς. ἀλλ' ὅπωσποτε τὰ τῆς ἐπαριθμήσεως ἔχει, ἢ μεγίστη ἡτη ἡ κίνησις ἀδὲν ἥττου ὁμολογεῖται.

ΣΕΛ. 47 (ιά) Η' τῆς κάτε Πλανήτες ἀπόσασις ἀπὸ τὸ ἴδιον κέντρον τε, καὶ ὁ καταδαπανώμενος χρόνος αἱς τὴν

διάς περίοδου, ἐκτείνεται κατωτέρω ἐν τῷ οἰκώφ τῷ πφ, κατὰ τὰ ὑπερινά κανόνια τῆς Μενοδικῆς Εὐγυνοκληπιδάς, καὶ ἡς παραχτηρῶν μὲν πίσταν.

ΣΕΛ. 48 (ιβ') *H^c* τιφόντι κυρίως κυκλοφορία τῶν Πλανητῶν περὶ τὸν *H^cλιον* γίνεται ἡς ἔργαται ἀπὸ Δυσμῶν πρὸς Αὐτολάς, φαίνονται ὅμως πρὸς ἡμᾶς οἱ Πλανῆται ὅτι κινήνται ἐνίοτε μὲν κατὰ λόγου ἀντεξραμμένου δηλαδὴ ἀπὸ Αὐτολῶν πρὸς Δυσμὰς, ἐνίοτε δὲ φαίνονται ὅτι δὲν κινήνται κατ' ἀδένα λόγου ποσῶς. Οὖν καὶ λέγεται ἡδη μὲν ὅτι οἱ Πλανῆται εἴναι αὐτούδοροι, ἄλλοτε εἰστοι, καὶ ἄλλοτε παλιύδοροι, καὶ αὐταὶ εἴναι αἱ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀταξίαι τῆς κινήσεως τῶν Πλανητῶν ἡς παρεγάρα ὁ συγγραφεὺς μας, αἱ διποῖαι ὅλαι προέρχονται ἀπὸ τὰς διαφορετικὰς τρόπους, κατὰ τὰς διποίες ἀντικρύζει πρὸς αὐτὰς ἡ Γῆ ἐν τῇ ἐνεισίᾳ περιόδῳ αὐτῆς, καὶ αἱ ὁ συγγραφεὺς μας δὲν εἴρισκεν εἶλογον τὸ νὰ τὰς ἀποσιωνίσῃ ἐν τῷ παρόντι, εἴκολος μὲν ἦν ἡ διῆξις των, αἱς λεπτοκρεστέραις ὅμως θεωρίαν ἀνήκεσα.

ΣΕΛ. 49 (ιγ') *H^c* τῶν Αὐτανῶν Αὔρων ἀφ' ἡμῶν ἡ ἀπὸ τὰς *H^cλίες* ἀπόσασις, μὲ τὸ νὰ εἴναι καὶ νῷ ἀκατανόητος, καὶ λόγῳ ἀνέκφραστος, καὶ ἀριθμῷ ἀπερίληπτος, εἴναι καὶ ἀγνωστος παντάπασιν αἱς ἡμᾶς, μὲ ὅλου τέτο ὁ περιφυμος Οὐγένιος (Hugens) παρετίθεσεν ὅτι ὁ λαμπρότερος, ὁ μεγαλύτερος καὶ ἄμα ἐγγύτερος πρὸς ἡμᾶς Αὔρηρ ὁ Σύριος, φαίνεται 27664 φορᾶς μικρότερος ἀπὸ τὸν *H^cλιον*. Καὶ ἐπιδὴ αἱ ἀποξάσις τῶν Αὔρων τόσου εἴησεν

μακρύτεραι, ὅσον αὐτὰ φάνουται μικρότερα, ἔπειται ἡ ἀπόσασίς της νὰ ἔναι περισσοτέρα τῶν 700,000,000,000 λεγῶν. Ήδη ἂν ὑποτεθῇ ὁ Σύριος Αἰγαίου κλοφορῶν, ἔπειται ἡ διάμετρος τῆς κύκλου ὅπερ περιγράφει νὰ ἔναι 1,400,000,000,000, τῆς ὅποιας ἐπὶ τρισὶ πολλαπλασια-ζομένης προκύπτει τὸ διάσημα τῆς περιφερείας τῆς κύκλου κατὰ τὸν ἀμετάτρεπτον Αρχιμίδειον ὄρον, ὥστε ἀνάγκη πᾶσα, νὰ ἔναι ἡ περιφέρεια τῆς κύκλου ὅπερ ἔχει νὰ περιγράψῃ ὁ Σύριος Αἰγαίος 4,200,000,000,000, λεγῶν. Αὐτὸν λοιπὸν τὸ διάσημα ἔπειται νὰ περιέρχεται ὁ Σύριος Αἰγαίος ἂν ὑποτεθῇ περιφερόμενος ἢς διάσημα περίπετη τῶν ἀκοστεσσάρων ώρῶν. Ωςτε ἓς μίαν ώραν ἀνάγκη νὰ περιπέχῃ 175,000,000,000, λέγας Παρισιακὰς, ὅπερ ἀπέδινον, ἂν συναλθῇ τινὰς νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ἀτοπον ὡς ἀνένδειτον. Τοπεράνω δὲ τῆς Συρίας Αἰγαίος φάνουται μυρία Αἰγαία μυριοπλασίως ἀπέχουτα ἀπὸ τὸν Ήλιον, καὶ ἐκτὸς τέτων ἔναι ἄποινται ἄλλαι μυριάδες, τὰ ὅποια διετήναι ἄπαρον της ἀπόσασιν ἵτε ὑποπίκτεν ἃς ὄρκοιν. Πόση ἡρετικοποιεῖται ἡ οὐρανοθεσία της Συρίας. Οτις ὅλα αὐτὰ κυκλοφορῶν ἃς διάσημα ἀκοστεσσάρων ώρῶν; καὶ κυκλοφορῶν περὶ τί; περὶ τὴν Γῆν! ή ὅποιας συγκρινομένη πρὸς τὴν ὅλην ἄπαριαν τῆς διαδύματος ἔχει καύχημά της τὸ νὰ ὄνομαθῇ σημεῖον ἀμερές.

ΣΕΛ. 50 (ιδ') Οὐτε μὲν καὶ τὰ τῶν ἄλλων Πλανητῶν σώματα σκιώδη ὄντα ὁμολογεμένως, ὁμοια πρέπει νὰ ἔναι ἐποιμένως καὶ κατ' ἐσίαν μὲ τὸ τῆς καθ' ἡμᾶς, οὐδὲ ὅλως ἄλλως η ἕτας συνάγεται. Οὐτε δὲ η τῆς Ήλίας ἐσία ἔναι

πῦρ ἄκρατον, ἥμικροβη τινὰς μὲν ἀλόγυες μερικὰς πιθανογούσιες νὰ ἀμφιβάλῃ τὸν σύμερον, ἐπειδὴ καὶ οἱ Αὐτούρουόμοις διὰ τῆς βοιωθίας τῶν τυλεσκοπίων παρετίρησαν μερικὰς κηλίδας αἵς τὸν δίσκον τῆς Ήλίου, ἐξ ᾧ ἀλλαὶ μὲν διαλύονται καὶ ἀφανίζονται, ἀλλαὶ δὲ μικρότεραις ἀλλήλαις συμμιγούμεναι ἀποτελλόσθαι μίαν μεγάλην κηλίδα, καὶ πότε μίσσα μεγάλη διατίθενται τέμνεται αἷς πολλὰς μικρὰς, αἷς τρόπου ὅπερ τὸ φαινόμενον τέτο εἴγενεν αἵτιον νὰ συμπεράνειν πολλοὶ ὅτι αἱ κηλίδες αὗται ἔναις μία σύγχρονος ἐτερογενῆς σκιώδες ὕλης. Αὐτὰς τὰς κηλίδας πρῶτος τὰς ἀνεκάλυψεν ὁ περίφημος Γαλιλαῖος Φιλόσοφος Ἰταλὸς κατὰ τὴς 1610. περὶ τῶν ὁποίων διὰ νὰ λάβῃ τινὰς ὄπωσδεν ἰδέαν αὖν βαρύνεται νὰ μετέλθῃ τὰς λεπτομερεσέρας περὶ αὐτῶν σηματώσας αἵς συζήματα πλέον ἀκτεταμένα, ἃς σηματώσῃ ἐν σύντομῳ.

Α'. Οὓτε ὁ ἀριθμὸς τῶν κηλίδων αὐτῶν ἔναις ἀπροσδίδεται, ἐπειδὴ καὶ ποτὲ μὲν πληθύνειν, ποτὲ δὲ ἐλαττώνται. Οὕταν ὁ περίφημος Γαλιλαῖος, ὁ Σχίγερ, ὁ Εὐβελίνος, καὶ οἱ ἔτεροι πρῶτοι τὰς παρετίρησαν, λέγεται ὅτι ἔδαν τὸν Ήλίον νὰ ἔχῃ πότε μίαν, πότε δὲ πολλάς. Οἱ Μολινεύξιοι (Molineux) οἵσις ἡκμαζει πρὸ πεντήκοντα ἥδη χρόνων λέγει, ὅτι αἷς τὸν καιρὸν τας σπανίως ἐφαίνουντο κηλίδες αἵς τὸν Ήλίον, αἷς τρόπον ὅπερ μόλις ἐφαίνετο μίσσα μετὰ πέντε ἥ καὶ ἐπτά χρόνια. **Α' Δ'** ὅμως πρὸς τὸ 1700: κοινῶς οἱ πάντες ἐβλεπαν μέχρι τῶν 10. 16. καὶ 20. καὶ συχνάκις ἐπέκαινα κηλίδων αἵς τὸν δίσκον τῆς Ήλίου. Τέλος πάντων τὴν σύμερον ἔναις σπάνιον τὸ γὰρ αραιό-

ση τινὰς τὸν Ήλίου, χωρὶς νὰ ἀδῆ μερικὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ σὺ γένει ὅλοι ἐπικρίμεσθαι μέχρι τῶν 20· 30· ἢ καὶ 40· αἱ ὄποιας καθαρώτατα· φάνονται ἀς τὸ πρόσωπον τῷ Ήλίᾳ, ἐξαιρυμένων πολλῶν ἄλλων αἱ ὄποιας φάνονται ἀμυδρότατα.

Β'. Οἳ τὸ μέγεθος αὐτῶν ἔναις πολυαιδὲς, ἐπαδή καὶ ἄλλαι μὲν μόλις ἔναις ὄραται, ἄλλαι δὲ ἔναις τόσον μεγάλαι ὅπερ ἐπέχεσθαι τὸ ἑκατοσημόριον τῆς ἡλιακῆς διαμέτρου, ὥσπερ ἀναλόγως ἀκριβῶς ἀναπετρέμενου εὑρίσκεται περίχον τετραγωνικῶς περισσοτέρας λέγας ἀπὸ ὅσας περίεχε καὶ ὅλη ἐπιφάνεια τῆς ἐδικῆς μας Γῆς.

Γ'. Οἳ τοιούτοις τῶν ἔναις ἄτακτος, ἐπαδή καὶ φάνονται μὲν ὅτι κινεῦνται ἀπὸ τὸ μέρος τὸ ἀνατολικὸν τῷ Ήλίᾳ πρὸς τὸ δυτικὸν ἀς διάζημα δώδεκα ἢ καὶ δεκατριῶν ἡμερῶν, δὲν φάνεται ὅμως νὰ ἐπιτρέψῃ αἱ αὐταὶ κηλίδες ἀς ὠρισμένου καιρὸν ἀς τὴν αὐτὴν τάξιν, ἀς τὸ αὐτὸ σχῆμα, ὅτε ἀς τὸν αὐτὸν ἀριθμόν.

Δ'. Εὐίστε αἱ κηλίδες αὐταὶ ἐξαλλοιῶνται, συσκιάζονται καὶ σκοτοδανιῶσθαι τοστού, ὡςε γίνονται ἀφανῆς, καὶ ἄλλοτε αὐταὶ αἱ ίδίαι κηλίδες προσβάλλονται ἐξάφυνται ἀς τὴν ὄρασιν, ἐπατα διαλύονται καὶ ἀφανίζονται τάχιδα.

Ε'. Αἱ κηλίδες ὅπερ μέντη πολὺν καιρὸν ἀς τὸν δίσκον τῷ Ήλίᾳ μεταβάλλονται (ὡς λέγεται) ἀς κηλίδαις ἐς ἄκρου λαμπρὰς καὶ φλογώδης, δὲν διαρκεῖν ὅμως πολὺν καιρὸν ἀς τὴν αὐτὴν κατάσασιν χωρὶς νὰ σβύσεται, ἢ νὰ ἀφανισθῇ.

Μ' ὅλον τότο τὰ διαυγῆ αὐτὰ σημεῖα φάνουσται πολλὰ σπουδῶς.

ε'. Πολυτρόπως συλλογίζονται οἱ φιλόσοφοι περὶ τῶν κιλίδων αὐτῶν, οἱ μὲν τὰς ὑποδέτου ὡς ἔργηται κράμα ἐτερογενὲς σκιώδες ψήλις, οἱ δὲ, νομίζεν ὅτι ἔναις μερικοὶ Πλανῆται ὅπερι κυκλοφοροῦν πλησιέζαται περὶ τὸ σῶμα τῆς Ήλίου, καὶ ἄλλοι ἄλλως συμπεράννενται. Οὐ δὲ λεπτόνης Δερχάμινος ὑποθέτει μὲ τιθανοτάτες λόγυς, ὅτι αὐταὶ αἱ κιλίδες ὅπερι φάνουσται εἰς τὸν Ήλίον προξενεύνται ἀπὸ τὰς ἁκὴς πυριτλεγένουται κρατήρας, καὶ ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ποστής τῆς καπνῆς, καὶ ἄλλων σκιώδῶν ψήλων σχιματίζει κιλίδας ζυφερᾶς, αἱ ὅποῖσι βαθμηδὸν φερόμενας μεταβάλλονται εἰς σκιάς, καὶ νέφη, καὶ τέλος πάντων ἀφ' ἧς διαλυθεῖν καὶ ἀφανισθεῖν ὅλαις αὐταὶ αἱ ψήλαι φάνουσται αἱ φρικώδεις φλόγες τῶν κρατήρων, καὶ σχιματίζεν τὰς λαμπρὰς καὶ φλογώδεις ἐκάίνιας κιλίδας περὶ ὃν ἔργηται ἀνωτέρῳ.

Οὐ καλύτερος τρόπος τῆς νὰ παρατηρήσῃ τινὰς τὰς κιλίδας τῆς Ήλίου ἔναι, τὸ νὰ μεταχειριζῇ ἐν τηλεσκόπιον περίπετε ἔξ, ὀκτὼ ἢ καὶ δέκα πόδας μακρὺ, προσαρμότωντας αὐτὸς πολλὰ πλησίου εἰς τὸ μάτι, καὶ ὥτω βοηθόμενος δεὶ τῆς μικρομέτρου ὅπερι εἰς αὐτὸς ἔξαρτωσιν, αὐκόλως θέλει μετρήσει αὐτὰς τὰς κιλίδας, καὶ θέλει παρατηρήσει τὰς ἀπὸ ἡλιέρας εἰς ἡμέραν διαφόρες αὐτῶν ἐπιφανείας. Ηὔπορον πρὸς τέτοις τινὰς νὰ πάρῃ τὸ ἀντέτυπον τῆς Ήλίου μέσα αἱς μέση κάμεραι σκοτανὴν (διὰ μέσης ἐνὸς τηλεσκοπίου κατεσκευασμένης ἀπὸ δύω μόνου γυαλιά δηλαδὴ ἐν τὸ πρὸς τὸ ἀντικείμενον, καὶ ἐτερον τὸ πρὸς τὸν ὄφελον)

ἐπάνω ἡς ἔμα κομάτι ἀσπρό χαρτί, τὸ ὅποῖον ἡμπορεῖ
καὶ τὸ μεγαλύνῃ, ἢ νὰ τὸ σμικρύνῃ καθὼς τὸ καλέσαι ἡ
χράκα. Η ὁποία αὐτὴ μέθοδος ἔναι τὸ ἀπλαζέρα, καὶ εἴ-
κολος ἐκάστῳ ἡς χρῆται.

ΣΕΛ. 51 (η) Επειδὴ ὁ συγγραφεὺς μας παρακολεύ-
σαν τὸ σύγχρονα τὸ Καρτεσία ἐκτίθησι τὴν δόξαν τὴν ὅτι
τὸ διάσημα τὸ παντὸς ὅλου ἔναι πλήρες ἀπὸ τὴν αἰδέρειον
ἔκθημα, ἢ ἀράνιον Καρτεσιακήν ὑλήν, ἀνάγκη ἔναι νὰ
ἐκτεθῇ τὸ Καρτεσιακὸν σύγχρονα πρὸς ἴδεαν τὴν κάθε ἀναγ-
κώσει, καὶ νὰ σημαωθῇ ἐπομένως ἡ τὸ πλήρες Νευτωνιακή
ἀνάρεσις.

Τὸ σύγχρονα τὸ Γάλλε φιλοσόφες Ρενάτε τὸ Καρτεσία
τὸ ὅποῖον ὅλοι παρακολούθησαν οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι (εἰ-
διορθωμένου ὄμως) ἔναι ἐν γένει μὲν συνάδου μὲ τὸ Κοπερνι-
κὸν, ἐν μέραι δὲ ἀπάδου, ἢ μᾶλλον τὸτο ἐκάνο ἐπιδιορθῶν,
ἐπειδὴ καὶ ὁ Κοπέρνικος μετὰ τὴν ἔκθεσιν τὴν ἐδικῆ μας
Πλανητικὴν συζήτασις ὑπέθετε τὸ ζερέωμα, ἢ τὸν ἀρανὸν
τῶν Απλανῶν Αἵρων νὰ ἔναι τὸ τελευταῖον ὄριον τὸ παν-
τὸς, ὅπερ ἐν ᾧ σημαντικόντεν ἀποσάσαι ἀπέχει ἀπὸ τὸν
Ηλίον, ὁ ὅποῖος ἔναι τὸ κέντρον τοῦ. Τὸ νεώτερον δὲ τεῦ-
το, καὶ ἀληθέρεον σύγχρονα ὑποτίθησι τὸ μὲν ἡλιακὸν σύ-
γχρονα ἀπαράλλακτον κατὰ τὴν δόξαν τὸ Κοπερνίκη, τὸ δὲ
περιέχον διάσημα τὸ παντὸς ἐπ' ἀπαρον ἐκτεταμένον, ἢ
τὸ κέντρον πανταχοῦ, ἢ δὲ περιφέρειαν ἀδαμαντίην, καὶ ὑπ' ἀπά-
ριου πλανητικῶν συζητάτων ἐπεχόμενον. Τὰ ὅποῖα ὅλα
ἔναι καὶ δοξάζονται παρὰ τῷ Καρτεσίῳ τόσοι κόσμοι. Διὰ
νὰ κινητούν ὅλα αὐτὰ τὰ σώματα ἔκαστον περὶ τὸ

Ἄδιον κέντρου τα, ὑπέδεσσιν ὁ ἡγεῖς φιλόσοφος, μὲ τὸ νὰ
ἀγυνοῖσσε τὸν τῆς ἐλέεως ἀπαράβατον ὅρον τῆς φύσεως,
ὅτι τὸ διάσημα ὅλου ἕναι πλῆρες ἀπὸ μίαν ὕλην αὐθέριον,
ἐν τῇ περιέχουται αἱ διάφοραι θίναι τῶν διαφόρων πλανητι-
κῶν συζητάσι, αἱ δικοῖαι φέρεται τὰς ἐκάστη συζήματος
Πλανήτας περὶ τὸ ἔδιον κέντρον αὐτῶν, τὸ δικοῖον ἃς τὸ μέ-
σον ἐκάστης θίνης ὑπέδεστο. Άφ' εἰς ὅμιλος ὑψηλέτης καὶ βαθύ-
νας ὁ μέγας Νέτων ἀνεκάλυψε τὸν τῆς ἐλέεως ἀμετάδε-
τον ὅρον τῆς φύσεως, ὅχι μόνον δὲν ἐνδέχεται ἀλλὰ καὶ
ἄτοπον ἕναι νὰ ὑποδέσῃ τινὰς τὸ τὴν παντὸς διάσημα
πλῆρες ἀπὸ αὐθέριον ὕλην, ἐπειδὴ καὶ ἐκτὸς τῶν πολλῶν
ἄλλων γενναίων ἀντιρρήσεων, τὰς ὄποιας ἐνλόγως ἡμπορεῖ
νὰ ἐπιφέρῃ τινὰς πρὸς ἀνάρρεσιν τὴν πλήρειαν, οὐ μόνη κίνη-
σις τῶν Κομήτων ἕναι ἀποχρῶσα πρὸς δᾶξιν τὴν κενῆ, καὶ
ἀνάρρεσιν τὴν πλήρειαν. Άντις ἐνυπῆρχε (λέγενοι οἱ Νεωτωνια-
κοὶ) ἃς τὸ καῦς ἡμᾶς πλανητικὸν σύζημα καιριμάτις ὕλη
μεταξὺ, οὐ δικαία τῆς κινήσεώς της νὰ συμπεριφέρῃ
τὰς Πλανήτας, ἐπρεπεν ἀφεύκτως νὰ ἐφελκύσῃ ἐπίσης καὶ
τὰς Κομήτας, οὐ τέλος κινήσεως οὐδὲν τὴν προχωρεῖσι σχεδὸν
κατ' εὐθάναι ἃς τὸν Ήλιον, οὐ ἀπομακρύνεσιν ἀπὸ αὐτὸν, οὐ
πηγάνενται ἀπὸ Αὐτολῶν ἃς Δισμαὶς, τετέσιν ὅπερες κινήτηται
μέσαι κίνησιν κανόλας ἐναυτίον τῆς κινήσεως αὐτῆς τῆς ὑπο-
τιθεμένης ὕλης. Άλλα μὴν αἱ κινήσεις αὐταὶ ἔτε διορυβήν-
ται, ἔτε συγχύζονται παντελῶς, ἀλλ' ἕναι κάποτε σύμ-
φωνοι τῷ νόμῳ τῆς βαρύτητος, ἀρα ἀριδήλως γυνωρίζεται
ὅτι θράνιος ὕλη περιδινέσσα καὶ περιερέψεσσα δὲν ὑπάρχει.
Τὸ δὲ καινοφανὲς καὶ κοινωφελὲς σύζημα τὴν μαγνητισμὸν

ἀποδικυά, ὅτι ἡ πρὸς ἄλληλα τὰ σώματα ἀμοιβάναι ἐλέγεις ἀποτελᾶται διὰ τὴν ἀντιδιδομένην μαργυρητικὴν γραῦν, ὅχθομως ὅτι ἡ ὕλη αὐτὴ περιδινᾶται, καὶ περιερέφαται διὰ τῆς Λίνης τὰ σώματα. ὡσάκι τὸν Καρτιστακήν, ἀλλὰ ἀποτελεῖσα τὴν ἐνέργυαν τῆς ἐλέγεως συμφόνως κατὰ πάντα μὲ τὴν βαρδύτητα τὸν Νευτωνιακήν.

ΣΕΛ. 55 (ιε') Οἱ κάτοικοι τῆς γῆς διαιρεῖνται κατὰ τὸ χρῶια τὸν γένεαν ἢντος Αἰσπρες, καὶ Μαύρες. Τοιοδιαιρεῖνται δὲ οἱ Αἴσπροι· ἀ. ἢντος κυρίως Αἴσπρες· β. ἢντος Μελαχρινές· γ. ἢντος Κυτρινωπάς· δ. ἢντος Ωχρέες.

A'. Αἴσπροις κυρίως ἔναις ὅλοι οἱ Εύρωπαιοι, καὶ ἦν μέρος τῶν Αἰσιατικῶν, δηλαδὴ οἱ κάτοικοι τῆς Αὐνατολῆς, τῆς Αἴρμενίας, τῆς Γεωργίας, τῶν πρὸς Αἴρκτου καὶ τῶν πρὸς τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἐπαρχιῶν τῆς Περσίας. Οἱ κάτοικοι τῆς μεγάλης Ταταρίας, καὶ οἱ τῶν Αἴρκτφων ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας, καὶ οἱ Ι'απωνέζοι.

B'. Μελαχρινοὶ ἔναις ἢντος μὲν τὴν Αἴρφρικήν οἱ κάτοικοι τῆς Βαρβαρίας, τῆς Λίγυπτα, τῆς Σαιρᾶ, καὶ τῆς Ζαγγεβάρ, ἢντος δὲ τὴν Α'σίαν οἱ κάτοικοι τῆς Συρίας, τῆς Αἴρβίας, τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας, τῶν νήσων τῆς Καῦλαν, τῶν Μαλδίβων, τῆς Σόνδας, τῶν Μολάκων καὶ τῶν Φιλιππίνων.

Γ'. Κυτρινωποὶ ἔναις ἐν γένει οἱ Ι'νδοι, ἔναις ὅμως οἱ πλεῖστοι φαοὶ μὲ τὸ νὰ ἔναι πάντοτε ἐκτεζιμένοι ἢντος

Ηλιου. Σημάσαι δὲ ὅτι τὸ φαιὸν ὅπερ κυρίως σημαίνει, τὸ παρὰ Γαλλοῖς ~~basané~~ καλέμενον χρῶμα, ὡς ἐκ μέλανος καὶ λακκῆ σύνθετον, δὲν τὸ ἐμεταχρέψην ἀς τὸ καίμενον διὰ τὸ ἀσυνήθισον ~~τῆς~~ τὸ ἄπλευτῆς λέξεως, ἀλλ' ἀντὶ τέτε όμεταχρέψην τὸ μελαχρινὸν, πρῶτον καذ' ὁ, τε ὁ συγγραφεὺς δὲν κάμινα λεπτομερῆ τὴν διάρεσιν τῶν ἀνθρωπίνων χρωμάτων, καὶ διάτερον καذ' ὁ, τι ἡ λέξις μελαγχρικὸν δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς σημασίας τῆς φαιᾶς.

4'. Ω' χροὶ ἔναι οἱ περισσότεροι Αἰγαίοις. Ι' ζέον δὲ κάνταῦθα ὅτι τὸ χρῶμα τῶν Αἰγαίων *olivâtre* παρὰ Γαλλοῖς λέγεται δηλαδὴ ἐλαιῶδες, καὶ ἔτῳ τὸ λέγα ὁ συγγραφεὺς, τὸ ὅποῖον ἔναι σύνθετον ἀπὸ κύτρινου καὶ μάρρου, ὡς εἰ αὐλογῆται μὲ τὸ παρὸ Εἴλιοι μελάγχλωρον καλέμενον χρῶμα, σύνθετον ὃν ἐκ μέλανος ὁ ἐξι μάρρων καὶ χλωρῆς ὁ ἐξι κυτρίνε, διὰ τὸ ἀσυνήθισον ὄμιλος καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἐμεταχρέψην τὸ ὠχρὸν, τὸ ὅποῖον ὥτε ἔναι τόσον ἄχρισον ἀς τὴν καذ' ἡμᾶς γλωσσαν, ὥτε ἐλλάπεται πολὺ τῆς ἔννοίας.

Μᾶροι δὲ τελευτῶν ἔναι ἐν γένειοι Αἰγαίοις, ἐξαιρείνων τῶν ὃν ἀπομενούντες.

ΣΕΛ. 55 (εξ') Κακέλα καὶ Σαρίκια ἔναι γυναικὸν ὅτι ἔναι οἱ Φράγκοι γενικῷ οὐόματι ἐκλαμβανόμενοι καὶ οἱ Οζωμανοί. Κεφάλια δὲ μαλιαρὰ ἔννοητέον ὅλα τὰ Αρκτῶν ἔθνη. Ξυρισμένα δὲ ὅλες τὰς Πέρσας Κινέζους, καὶ ἐν γένει τὰς Ασιατικές.

ΣΕΛ. 63 (ι') Επειδὴ τὸ Κοπερνιακὸν σύσημα ἐφαί-
ρετο παράδοξον ἃς πολλὲς ἀνθρώπους, οἵ ὅποῖς σύνηθιστένοις
ἴντες νὰ κάθηνται ἀκίνητοι ἃς τὸ κέντρον τῆς παντὸς ἐδυσ-
κολώυστο νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ γυρίζῃ τόσου διάσημα.
Εὔρεται ἔνας εὐγενῆς Δανιηλαρκέζος ὁ ὅποῖς ἡγέλισε νὰ
ἐπιτιθῇ τὴν τῷ μέσῳ τῆς παντὸς ἀμετασάλωτους ζά-
σιν τῆς γῆς. Άυτὸς ἀναιδῶς Τύχων Βράγχης Ticho· Brahe
τῇ ίδίᾳ θαλάσσῃ καλέψαντος περίρημος Αἰρονόμος τῆς
αἰώνος ταῦτα, ὅποις ἐγεννήθη ἃς Σχοονέν (Schoonen) κατὰ
ταῦτα 15; 6. Τὸ σύσημα τάττε ύποτιθησιν ὅτι ἡ Γῆ ἀντὶ ἃς
τὸ κέντρον τῆς παντὸς, οὐ ὅτι ἡ μὲν Σελήνη καὶ ὁ Ήλιος
κυκλοφορεῖσι περὶ αὐτήν. Περὶ δὲ τὸν Ήλιον κυκλοφορεῖ ὁ
Ἐρινῆς καὶ ἡ Αἴροδείτη ὡς δορυφόροις ταῦτα, καὶ ἐφεξῆς ὁ Αἴρις,
ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Κρόνος περικυκλωμένοι ἀπὸ τὸ σερέωμα διλα-
δὴ ἀπὸ ὅλα ἐκάναται τὰ ἀπέρατα καὶ ὑγρὰ χωρίκα, ὅπε τὰ
Αἴρα φαίνουνται προσηλωμένα, οἵ ὅποῖς μὲ τὸ νὰ κυκλο-
φορεῖν καὶ αὐτοὶ περὶ τὸν Ήλιον συμπεριφέρουνται μαζί ταῦτα καὶ
περὶ τὴν Γῆν. Οὐ Τύχων δοξάζει τὸ σερέωμα διλαδῆ τὴν
σφαίραν τῶν Αἰρανῶν Αἴρων ὄριον καὶ πέρας τῆς παντὸς κα-
κῶς καὶ ὁ Κοπέρνικος. Τὸ δὲ μεταξὺ Γῆς καὶ αὐτῆς τῆς ἄκρες
διάσημα τὸ δοξάζει πάντη ἐλεύθερον, καὶ ἐς ἄκρον ὑγρὸν
ἔν φοι Πλανῆται κάμινον τὰς κινήσας των. Αἱ ἀπαρχεὶς
ὅμως δυσκολίαι τὰς ὅποιας ἀφεύκτις συναπαντᾶ ὅποιος
παρακολεύει τὴν δόξαν αὐτὴν τῆς Τυχωνικῆς συζήματος,
ἔγιναν αὐτία τῆς νὰ ἔχῃ τὸ σύσημα τέτο καὶ ἀρχαῖς μὲν
πολλὰ ὀλίγες ὄπαδες, ἢδη δὲ ἀδένα, ὡς μόλις διὰ τὴν
μόνην ὄνομασίαν συναριθμᾶται μεταξὺ ἃς τὰ συζήματα.